

jako případy, kdy postupně odprodává z něho jednotlivé dílce za tím účelem, aby byly zastavěny. Účel §em 8 stav. ř. intendovaný byl by mařen, kdyby se připustilo, aby vlastník pozemku, který má v úmyslu jej rozdělit na několik stav. míst, mohl se zák. své povinnosti, vymoci si předem povolení parcelační, vyhnouti tím, že by jej rozdělával postupně, tedy tak, že by postupně odprodával z něho jednotlivé libovolné dílce za tím účelem, aby byly zastavěny. Nelze připustiti, aby takto soukromoprávními dispozicemi vlastníka pozemku byla frustrována norma § 8, daná na ochranu zájmů veřejných. Dlužno tedy souditi, že jakmile od nějakého pozemku oddělen byl dílec, jehož majitel domáhá se uznání jeho za parcelu stavební, počíná se pozemek onen ve smyslu § 8 stav. řádu rozdělovati na místa stavební a že tedy před povolením stavby na onom dílci je potřebí vymoci si podle § 8 stav. řádu povolení k této parcelaci.

V daném případě je nesporno, že od poz. parcely č. kat. . . . oddělen byl dílec za tím účelem, aby byl zastavěn. Podle toho, co řečeno, bylo tím započato s parcelací uvedeného pozemku, jaká podle ustanovení § 8 stav. ř. vyžaduje povolení stav. úřadu. Právem tedy odepřela prvá stolice povolení k stavbě domku na odděleném dílci z důvodu, že rozdělení pozemku nebylo podle § 8 stav. ř. povoleno, kdežto nař. rozhodnutí, které spočívá na opačném právním názoru, jest nezákonné.

Č. 6940.

Stavební právo. — Administrativní řízení: Je právní poměr, který vzniká mezi obcí a stavebníkem ujednáním stran kauce za řádné provedení stavby, povahy soukromoprávní?

(Nález ze dne 2. prosince 1927 č. 23.365.)

V ě c: František a Josef K. v J. proti zemskému správnímu výboru v Praze o propadnutí kauce složené v stavebním řízení.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Výměrem měst. úřadu v J. z 8. srpna 1924 byla st-lům povolena přestavba domu podle předložených plánů. St-lé začali prováděti stavbu způsobem odchylným, a žádali pak za povolení této úchylnky. Výměrem z 19. září 1924 bylo jim toto povolení odepřeno, a pokračování ve stavbě zakázáno. Dne 20. října 1924 došlo k dohodě, v níž st-lé se zavázali, že přestavbu provedou do jednoho roku podle plánů schválených výměrem z 8. srpna 1924, a k zajištění tohoto závazku složili kauci 5.000 Kč; nebude-li přestavba uvedeným způsobem do 6. října 1925 provedena, propadá tato kauce ve prospěch obce bez újmy práva obce jako úřadu stavebního, žádati provedení přestavby podle plánů a vymáhati to pokutami.

Podáním ze 7. listopadu 1925 oznámili st-lé, že nemohli beze své viny přestavbu podle původního plánu včas provést, a žádali, aby s nimi bylo o věci jednáno dále. Výměrem ze 4. listopadu 1925 prohlásil městský úřad, že ve smyslu ujednání z 20. října 1924 složená kauce propadá, a dal st-lům k provedení prací lhůtu do 31. května 1926, pohroziv pro případ nedodržení zakročením podle §§ 42, 128 a 129 stav. ř.

Podané odvolání odmítla osk v J. jako nepřípustné, poněvadž závazek z 20. října 1924 k složení kaucí 5.000 Kč je závazkem soukromoprávním; právní poměr z úmluvy té vzniklý jest posuzovati nikoli podle řádu stavebního, nýbrž podle o. z. o. a rozhodovati ve sporech o něm jsou tudíž příslušny řádné soudy.

Další odvolání zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím z důvodů II. stolice, podotýkáje, že výrok měst. úřadu ohledně kaucí nemá povahy rozhodnutí stav. úřadu, nýbrž má toliko význam prohlášení strany.

O stížnosti nss uvažil:

Žal. úřad pojímá právní poměr, vzniklý mezi st-lí a obcí J. složením kaucí podle ujednání z 20. října 1924 jako poměr soukromoprávní, který se řídí předpisy práva občanského. St-lé proti tomuto pojetí ničeho nemítají, naopak výslovně uznávají je za správné. Je-li tomu tak, pak nelze ve výroku měst. úřadu ze 4. listopadu 1925, kterým se kaucí ta prohlašuje za propadlou, shledávati autoritativní rozhodnutí neb opatření měst. úřadu, jako úřadu stav. — zač se ostatně v této části výměru ani formálně nevydává — nýbrž — jak jej správně charakterisuje nař. rozhodnutí — prohlášení obce v její funkci jako jedné ze stran soukromoprávního poměru vzniklého složením sporné kaucí. Takovéto prohlášení není vůbec schopno nabýti proti st-lům právní moci a není proto způsobilým objektem opravného prostředku v řízení správním.

Rozhodovati o tom, je-li toto prohlášení obce zákonným, vzhledem k právě vylíčené právní povaze jeho, nejsou příslušny úřady administrativní, nýbrž podle § 1 jurisd. normy toliko řádné soudy, a je věcí st-lů, aby — pokládají-li jednání obce za protiprávní — pořadem práva soukromého proti obci nastoupili. Právem proto žal. úřad potvrdil výrok druhé stolice, kterým odmítla rekurs st-lů do onoho prohlášení obce jako nepřípustný.

Č. 6941.

Učitelstvo: * Učitel školy obecné, který byl pověřen také vyučováním povinnému předmětu na škole občanské, má nárok na zvláštní odměnu za toto vyučování jen za předpokladů čl. V. odst. 1. zák. č. 251/1922.

(Nález ze dne 2. prosince 1927 č. 25.225.)

Prejudikatura: Boh. 4831/25 a 6049/26 adm.

Věc: Josef J. v H. proti ministerstvu školství a národní osvěty stran odměny za vyučování na jiné škole.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Def. učitel školy obecné v T. Josef J. byl k své žádosti dekretem zř-y mor. z 28. srpna 1918 přidělen službou na obecnou školu v H. Ředitel obecné a občanské školy v H. pověřil ústně Josefa J., vyučujícího I. třídu řečené školy obecné, vyučováním tělocviku na uvedené škole občanské.

Dne 28. června 1924 zažádal st-l za zvláštní odměnu podle § 114 řádu škol. Žádost tato byla výnosem zř-y z 27. července 1925 zamítnuta. — — —